

«ΝΑ ΤΟ ΛΕΜΕ»,

«Νὰ τὸ λέμε ε» ἢ ὄχι· ἄς τὸ εἴπωμεν διὰ νὰ μὴ συμφωνήσωμεν . . . μὲ τὸν συγγραφέα παραδεχόμενον εἰς τὸ τέλος τῆς κωμωδίας τὸ ἐναντίον διὰ στόματος τοῦ Χαλινάρη. **Νὰ τὸ λέμε ε** εἶνε ὁ τίτλος τοῦ νέου ἔργου, τὸ ὁποῖον ἐπαίξει τὸ πρῶτον προχθὲς καὶ παίζει συνεχῶς μέχρι σήμερον λίαν ἐπιτυχῶς ὁ θίασος «**Νεαπόλεως**». Εἶνε ἔργον τοῦ Ε. Λαμπίς, κατ' ἐλογίην καὶ μετάφρασιν τοῦ κ. Ν. Λάσκαρη. **Νὰ τὸ λέμε ε** εἶνε ἡ μόνη φράσις ἢ ὅποια ἦγει ἀπὸ τὴν νύκτα τῆς πρώτης διδασκαλικῆς τοῦ ἔργου τούτου καὶ θὰ ἦγῃ διαρκῶς. **Νὰ τὸ λέμε ε** εἶνε ἡ μόνη ἀναρχικὴ ὅτις ἢ ὅποια θὰ ἐκρήγνυται πλέον ἐν τῶ μέσῳ τῶν συνακτροφῶν καὶ θὰ συνταράσῃ τοὺς φιλυπόπτους καὶ ἀνυπόπτους ἐπὶ συζύγους τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος ἑραστὰς τῶν συζύγων ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ γάμου των καὶ αὐτῶν τῶν μητέρων ἐπὶ. **Νὰ τὸ λέμε ε** θὰ εἶνε ἡ μόνη φράσις, ἢ ὅποια θὰ προδίδῃ τὰ πάντα, καταλλήλως καὶ ἐν καιρῷ ἀπαγγελλομένη. Τοῦτ' αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὴν ἐξοπνον καὶ πλήρη ἐπεισοδίων κωμωδίαν τοῦ Λαμπίς κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ σύζυγος ἀμέσως τὴν ἐπομένην τοῦ γάμου τῆς ἀνακαλύπτει ἀγὰπῶσα ἄλλον· ὁ Χαλινάρης ὀφείλων ὑποχρεώσεις εἰς τὸν νεόνυμφον φίλον τοῦ Γαργάραν καὶ ἐπιθυμῶν τὰ μέγιστα ν' ἀνταποδώσῃ τὰ ἴσα εἰς αὐτὸν τοῦ ὑπόσχεται, οἷτι καὶ αὐτὸς θὰ προσπαθῆσῃ νὰ τοῦ ἀνακλύψῃ τὴν σύζυγόν του ἀπατῶσαν αὐτόν, ὅπως καὶ αὐτὸς (ὁ Γαργάρας)

ἔκαμε δι' αὐτὸν (τὸν Χαλινάρην) δηλ. τοῦ εἶπεν οἷτι ἡ σύζυγός του τὸν ἠπάτα, λέγων οἷτι ὀφείλωμεν νὰ τὸ λέμε εἰς τὸν σύζυγον. Καὶ πράγματι ἀνακαλύπτει τὸν Νταβλαντισμένον συνεννοούμενον μετὰ τῆς συζύγου τοῦ Γαργάρα Λουκίας καὶ ἐγγειρίζων αὐτῇ ἐπιστολὴν διὰ τῆς ράβδου του, ἧτις εἶνε κενὴ ἔσωθεν. Ἀμφάβουν χώραν πολλὰ ἐπεισόδια, τὰ ὅποια προκαλοῦν ἀβίαστον τὸν γέλωτα τοῦ θεατοῦ. Τὸν Χαλινάρην ὑπεδόθη ὁ Ἄπεργης, τὸν Γαργάραν ὁ Ρούσος μὲ τὰς ὄλως ἰδιορρυθμούς καὶ ἰδιοτρόπους φυσιογνωμίας των καὶ τὸν Νταβλαντισμένον ὁ Τασσόγλου, οἱ ὅποιοι ἐπαίξαν μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας τὰ μέση των ἀποδώσαντες ἅμα λίαν ἐπιτυχῶς τοὺς κωμικοὺς χαρακτῆρας αὐτῶν, ἰδίᾳ δὲ ὁ Χαλινάρης, ὁ ὁποῖος διὰ τῆς ἀρηγήσεως τῶν παθημάτων του καὶ τῆς κωμικῆς του ὑποκρίσεως ἐκράτει εἰς ἀδιάπτωτον γέλωτα τοὺς θεατὰς καὶ ἐπροκάλει ἐπανελημμένα χειροκροτήματα. Καὶ ὁ Νίκας, ὡς Καραμπιμπῆς, ὁ Βεντούρας ὡς Γανωμένος, ὁ Κλημκινιώτης ὡς Καθίστρας, μὲ τὰς παραδοξοὺς φυσιογνωμίας των, ἢ κ. Νίκα ὡς Λου-

κία καὶ ἡ κ. Χέλμη ὡς Λευκὴ, παρουσιάσθησαν τέλει· εἰς τοὺς χαρακτῆρας των. Τὸ «**νὰ τὸ λέμε ε**» εἶνε κωμωδία πολὺ ζωηρὰ καὶ γεμάτη ἀπὸ εὐφυίας, θὰ παίζεται δι' ἐπανελημμένως καθ' ὅλην τὴν περίοδον. «**Νὰ τὸ λέμε ε**»..... οἷτι καὶ οἱ ἠθοποιοὶ προσέθησαν πολὺ διὰ τῆς ὑποκρίσεως των εἰς τὸ ἔργον διὰ τῆς ἐπισταμένης καὶ εὐσυνειδήτου μελέτης των. Τὸ θέατρον παρουσίαζεν ὄψιν πανηγυρικὴν. Χίλιοι περίπου θεαταὶ συνθροίσθησαν εἰς τὴν εὐρύχωρον πλατείαν τοῦ θεάτρον, ἧτις ἐκινδύνευε νὰ ἐκτραγῆ ἀπὸ τὸν συνωστισμόν.

Ἡ κοσμοπλημμύρα ἐξηκολούθησε καὶ κατὰ τὰς ἄλλας ἑσπέρας, ὁ δὲ γέλως ἀβίαστος συνετάρασσε τὰ πλήθη. Καὶ τέλος «**νὰ τὸ λέμε ε**»..... ἢ γυναῖκες ἐγγέλων καὶ ἐχειροκροτοῦν περισσότερον καὶ ζωηρότερον ἀπὸ τοὺς ἄνδρας.